

nærmere Forhandling med den høitærede Minister maatte kunne komme en større Overensstemmelse om de Punkter, der ved disse Forslag ere fremhævede. Fremdeles har jeg ogsaa haabet, at der muligvis i det andet Thing maatte kunne ventes en større Tilstemning for disse Vædringsforslag, end der har viist sig hos selve Udvalget. Denne almindelige Bemærkning gjælder imidlertid ikke om det Vædringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 4, og som gaar ud paa, at Slutningen af § 1 Nr. 6 skulde udgaa. Idet jeg henviser til, hvad jeg derom har udtalt i Betænkningen, skal jeg bemærke, at denne Bestemmelse i Slutningen af Nr. 6, som gaar ud paa, at der skal gjøres Udpantning hos den Husbond, som har en Tjenestefarl i sin Tjeneste, der er forpligtet til at svare Underholdningsbidrag, er noget ganske Nyt, der er tilspiet i Loven; for Tiden kan en saadan Udpantning ikke ske hos en Husbond. Jeg er gaaet ud fra den almindelige Betragtning, at det er urigtigt at blande sig saaledes ind i Forholdet mellem Husbond og Tjener, at Trediemand kan forbyde Husbonden at betale Tjeneren det, som Husbonden engang har indrømmet ham som Løn. Man kan gaa ud fra, at Husbonden i Almindelighed ikke giver Tjeneren Mere, end han kan leve nogenlunde anstændig af, naar han skal vedligeholde sine Kræfter til sit Arbejde. Naar altsaa Husbonden kan udsættes for, at Trediemand kommer og tager det bort, som gives Tjeneren i Løn, saa vil dette meget let kunne føre til, at Husbonden ikke vil beholde en saadan Tjener i sin Tjeneste, og denne Betragtning vil jo fremtræde med yderligere Styrke, naar Husbonden yderligere skal være udsat for, at Fogden kan komme og gjøre Udpantning, fordi han har betalt Tjeneren, hvad han tror, at han nødvendigvis maa have for at kunne leve nogenlunde anstændig. Resultatet kan meget ofte blive det, at en saadan Tjenestefarl, der har Alimentationsbidrag at udrede, ikke vil kunne faae nogen Tjeneste, fordi selvfølgelig ingen Husbond vil tage en saadan Mand, der forvolber Vidtløstigheder, og som navnlig i visse Tilfælde kan udsætte ham for, at Fogden en skøn Dag kan komme med sine Vidner og gjøre Udpantning hos Husbonden. Jeg vilde endogsaa finde, at der, hvis en saadan Bestemmelse allerede eksisterede i Lovgivningen, var al Anledning til at søge den forandret, forsaavidt Spørgsmaalet forelaa i større Almindelighed; men at indføre et saadant særligt Privilegium for deslige Fordringer hos Husbonden, synes jeg ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til. Jeg maa tillige gjøre opmærksom paa, at den Vædring, som Udvalgets Flertal har stillet med Hensyn til dette Punkt, nemlig under Nr. 5, viistnok ligger af en Uklarhed, idet der i Slutningen er brugt de Ord: „er gjort Forbud imod Udbetalingen“, hvorved det kan blive meget tvivlsomt, om ikke dette Udtryk „Forbud“ er brugt i den særlige tekniske Betydning, at der skal være nedlagt et

almindeligt Forbud ved Fogden; denne Vædring ligger endvidere af den Ulempe, at man ikke derved vil kunne opnaa det, som man tilsigter, nemlig at skaffe denne yderligere Sikkerhed ogsaa for Fordringer paa Underholdningsbidrag til ægte Børn. Der henvises til de gjældende Regler i Lovgivningen, men der findes ingen Regler i Lovgivningen, hvorefter det kan forbydes en Husbond at udbetale Løn til sin Tjener, fordi denne har at udrede Underholdningsbidrag til en forladt Hustru eller til ægte Børn; dette kan i alt Fald kun ske ved et særligt Forbud af Fogden, hvilket derimod ikke behøver at finde Sted, naar Talen er om uægte Børn. Derved er der fremstaaet en Uklarhed, som jeg tror, at man allerbedst undgaar ved at lade hele dette Punkt gaa ud, og det saa meget mere, som det slet ikke har nogen særlig Betydning. — Det under Nr. 6 stillede Vædringsforslag af Udvalgets Flertal, hvortil jeg hører, gaar ud paa, at der ikke skal kunne gjøres Udpantning for Auktionsfordringer. Det vil ikke kunne miskjendes, at der meget ofte ved Auktioner kan være stor Noorden med Hensyn til Tilførslen af de Bydende. Enhver, der har overværet en større Løspreauktion, f. Ex. i Kjøbenhavn, vil vide, at der ofte er meget liden Garanti for, at de Navne, der opgives, virkelig tilhøre Personer, som have budt. Naar en Person møder ved Fuldmægtig eller sender en anden Person til at byde for sig, saa fordrer Auktionsdirektøren aldeles ikke, at den Person, der saaledes byder, skal legitimere sig ved Fuldmagt; der tilføres Protokollen ligefrem det Navn, som Vedkommende, der byder, opgiver, men derved vil der kunne aabnes Veien for ligefremt Bedrageri. Dette er slemt nok i og for sig, men naar man ovenikjøbet skulde tillægge saadanne Fordringer et særligt Udpantningsprivilegium, saa vilde man let kunne udsætte Personer, der slet ikke havde mødt ved Auktionen og slet ikke tænkt paa at byde enten selv eller ved Andre, for, at de en skønne Dag blev underrettede om, at nu vil der blive gjort Udpantning hos dem, og da der, som jeg senere skal vise, ikke en Gang bliver givet dem Leilighed til at fremsætte deres Indsigelser, førend Udpantningen sker, ville de ogsaa kunne være udsatte for, at Fogden kommer med sine Vidner for at gjøre Udpantning for en Fordring, som de slet ikke have havt Nogetsomhelst at gjøre med. Jeg vil tillige minde om, at disse Ulemper viistnok i en endnu højere Grad kunne fremme ved visse Auktioner paa Landet, f. Ex. ved Auktioner over Stoveffekter, hvor der ikke en Gang, saavidt jeg veed, indføres Noget i en Protokol, men hvor det Fornødne foreløbig optegnes paa løst Papir i Regn og Slud, saaledes at de Auktionsprotokoller, der skulle dannes efter disse Løse Optegnelser, ofte kunne være meget upaalidelige. Naar den ærede Ordfører bemærkede, at det at tillægge saadanne Fordringer Udpantningsret i Virkeligheden vilde være til Skydnerens Færd, navnlig fordi han derved i mange